

[Kirkeministeren.]

meligt i lovens § 4, stk. 1, at bevare den vending, at man har valgret, hvis man opfylder betingelserne for valgret til folketinget, medmindre de pågældende

„ved åbenlyst at fornægte kristentroen stiller sig i afgjort modsætning til folkekirken“.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det er indgået meget energisk i mine overvejelser i forbindelse med denne lovrevision at ændre denne paragraf. Skulle jeg skrive den helt efter mit hoved, skulle der kun stå, at den, der er medlem af folkekirken og opfylder betingelserne for valg til folketinget og det kommunale råd, har stemmeret. Jeg har imidlertid ikke ment, at det var ministeriets sag at røre ved denne formulering. Jeg synes i virkeligheden, at et krav om ændring skal komme udefra, fra menigheden selv, fra dens repræsentanter her i salen, og jeg glæder mig forsåvidt over, at der er rørt ved spørgsmålet. Jeg forstår, at det vil komme til debat i udvalget.

De forskellige opfordringer til at udtale mig om, hvilken del af trosbekendelsen man skal tage afstand fra, for at man mister sin valgret, og hvad det vil sige at fornægte kristentroen, og endelig, om man fornægter kristentroen, hvis man har en divergerende opfattelse af evigt liv, skal jeg lade ligge. Disse spørgsmål tror jeg ikke man skal drøfte fra denne talerstol.

Jeg synes imidlertid, at der her er rørt ved noget, der er væsentligt. Jeg er absolut en tilhænger af, at lovens ord er så klare og så entydige som muligt, men jeg tror, at en rimelig markering af en tilknytning mellem den enkelte og den folkekirke, han ønsker at tjene, finder sted ved den erklæring, man underskriver, når man går aktivt ind i arbejdet. Jeg personlig mener, det var tiltalende, hvis man fik den pågældende bestemmelse fjernet fra loven, og jeg håber, at udvalget vil arbejde videre med denne sag.

Til sidst nævnte det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen, at han mente, man ville komme til at ændre loven om kirkers bestyrelse, hvis man øgede rådighedsbeløbet. Jeg vil indrømme, at jeg har ikke tænkt denne sag igennem, men det forekommer mig, at der netop i den af det ærede medlem omtalte lov står noget om, at

uden kommunalbestyrelsens samtykke kan der ikke pålignes et større beløb end det, der har været gennemsnittet af ligningsbeløbet i de fire nærmeste år forud for menighedsrådets funktionstid med tillæg af $\frac{1}{5}$. Jeg ville tro, at en ændring er unødvendig, men det skal jeg naturligvis se nærmere på.

Inden jeg slutter mine bemærkninger, vil jeg lige understrege, at jeg i forbindelse med denne lovrevision har haft under alvorlig overvejelse at genfremsætte det såkaldte Frede Nielsen-lovforslag fra 1949 om, at ministeriet skulle besætte hvert tiende embede. Daværende kirkeminister Frede Nielsen prøvede på at indskrænke menighedsrådenes indstillingsret ved præstevalget, fordi det lå nær at tage hensyn til de vanskeligt stillede præster, der efter at have været i udlandet i mange år vender hjem, og også til de præster, der på en eller anden måde er brændt fast, om jeg så må sige, f. eks. i et lille økald.

Jeg var i 1949 af den mening, at omend det altid er med betænkelighed, man indskrænker en frihedsrettighed, var der megen folkekirkelig fornemmelse og rimelig forståelse for menneskelige forhold i det lovforslag, og jeg beklagede, at det ikke gik igennem. Når jeg ikke har føjet disse gamle forslag ind i det nærværende lovforslag, har det selvfølgelig sin årsag deri, at den ændring, som min forgænger i embedet, forhenværende kirkeminister Hermansen, i året 1953 gennemførte, var et skridt i den samme retning.

Han indførte den ordning, at dér, hvor der er mere end to præster ved en kirke, har ministeriet indstillingsret til det residerende kapellani. Denne lov har kun fungeret i ca. halvandet år, og jeg tror, det er rimeligt, at den får en lidt længere prøvetid. I den periode, der er forløbet fra april 1953, hvori ministeriet har haft denne øgede indstillingsret, er ialt fem embeder blevet besat på denne måde. Der er blevet ansat to udlandspræster, der blev forflyttet en ørpræst, og endvidere er to præster blevet forflyttet med begrundelse indenfor, hvad man kunne kalde det Frede Niensenske område. Kun i et enkelt tilfælde har man såvidt mig bekendt fra et menighedsråds side besværet sig over denne indskrænkning i en tidligere rettilighed. Man har ikke i ministeriet mødt nogen reaktion, men jeg ved, at man overfor en enkelt biskop har besværet sig. Jeg mener